

hvis Indgangsdør der paa et Bræt var malet de Ord: „Jeg og mit Hus vi vil tjene Herren“. Per var uforvarende dumpet derind engang, da han havde været paa Rundtur i Egnen for at sikre sig nogle flinke Faskinbindere til Sommerens Arbejde i Marken. Inde i Stuen fandt han en yngre Kone ved en Vugge; et Par Smaabørn sad paa Gulvet og legede stille. Døren til Værkstedet ved Siden af stod aaben, og derinde sad Manden overskrævs paa sin Skærebænk og snittede. Ved Synet af Per rejste han sig og kom ind i Stuen med forlegen Mine. Det var en midaldrende Mand, høj og lidt ludende. Hans skægløse, noget blege Ansigt med de halvt nedslagne Øjne huede ikke Per. Heller ikke Konen, der henne fra Vuggen skottede til ham med et næsten fjendtligt Blik, gjorde noget rigtig tiltalende Indtryk paa ham. Manden bød ham vel at sidde ned, men det skete uden Gæstevenslighed. Forslaget om at lade sig hverve for Sommeren til Arbejde ved Aareguleringen afviste han øjeblikkelig og paa en Maade, der ligesom fjernede den hele Sag langt fra ham. Alligevel blev Per siddende lidt. Der var — trods alt — noget ved denne huslige Scene, der indtog ham. I den lille Stue herskede der en paafaldende Renlighed og Orden. Det var som om Huset stod beredt til at modtage en højbaaren Gæst. Her raadede aabenbart en Guds frygt, der ikke bare var en Stemning for festlige Lejligheder, men som virkelig havde formaaet at omskabe et Par Mennesker indtil selve deres Væsens Grund. Blot i den Maade, hvorpaa Manden i Samtalens Løb tog et af Børnene op paa sit Skød og tørrede det under Næsen med sin Finger, var der en egen fremmedartet, højtidelig Blidhed, som slet ikke virkede latterlig.

Henne i Præstegaarden var Per bagefter bleven oplyst om, at Familjen hørte til en Sekt, der kaldte sig selv „de Hellige“, og som i den senere Tid havde fundet nogen Udbredelse flere Steder i Landet. Svigerfaderen havde rent ud kaldt dem nogle Hældører og sagt, at han betragtede deres Tilstedeværelse som en Skam for Menigheden.

Hvergang Per siden læste om Skomagersvenden Ole Henrik Svane, om Kristen Madsen paa Fyen eller de andre Lægprædi-